

——— André Ferenc

HOLDFÉNY SZONÁTA

Mert lekottáztad a Holdat,
Elolvad, ki az égre fölnez.
A zongorából csöpögő méz
Nárciszokról mesél a pornak.
Sír, ki csak tulipánt szagolhat.
Rég nem vagy, s még mindig történsz,
Mert lekottáztad a Holdat.

Hangyányi hangjegyekbe hordtad
A rátereit, a súlyos úrt, és
A csönddé áthangolt üvöltés
Úgy feszül, mint húr a mollnak,
Mert lekottáztad a Holdat.

ZONGORÁZNI A MINDENSÉGET

Meddig tűrhető még
a hangközök harsány
egymásra kacsintása?
ahogy a tompán lüktető taktust
felváltja a szemkontaktus, két
frekvencia egymásba olvadása,
ahogy jön és felborzolja a bőrt
bújós odasimulásával?

Kié a felelősség, ha áthúrozzuk
az idegeket, ha a lélegzetvételt
szimfóniává komponáljuk?
Kit terhel, ha áthasítja a sejtfalakat
a mezzoszoprán óvatos, de éles

hajlításaival, a csontok üregeiből
fuvolaszó szusszan, a test megadja
magát, és eleven zenévé lesz?

Hangszertokká merevül a bőr,
óvja a rezonanciát az indulatoktól?
Levegőbe írod láthatatlan térképeid,
a kiismerhetetlen – és mégis otthonos –
útvonalakat, ahogy a hangok kiszakadnak
az anyagból, felgyűrik a levegőt,
és megrezzentik a dobhártyát,
a megrendülés epicentrumát.
Eltanulja a hullámok nyelvét,
amelyen csicseregnek egymás közt,
a patakok és a klarinét hideg lehelete,
pintyek csacsognak, és felbúgnak
a lombok rácsozatából formált brácsák,
a nyelvet, amelyen elmesélhető
a felhők ütemes futása,
a zápor, ahogy szomjasan nyeli
magába a föld, ahogy felisszák
a vizek, ahogy kutyák orrán
gyöngyöződik, és ezen a nyelven
hullámszéd, egyetlen rettentő
művé komponálod.

Ki masszírozza ki a primások
ujjbegyébe szorult görcsöket,
mit mesélnek a hegedű húrjai
a hóként szitáló gyantának,
s a vonó mit tanul el a lófarkszőr
szálaiból, a feszülésből,
mit ismer meg a vágtaból,
a nyerítésből, a mezők háromnegyedes
ütemre hajlongó fűvéről?

Hogy zárod a vonalak közé a világot,
aminek hallása téled mehtagadtatott,

de izmaidban, vesédben, húsodban
érezed még a rezdüléseit?
A világot, mely a benned burjánzó
dallamokból tanulja meg saját
susogásait, zúgását, buzbanásait
és zendülését?

Hogy a belőled indázó nyelvben
tapadtak jelentések a hangokhoz,
tőled tanulták el a kövek
a csikordulást, tenger a morajlást,
tűz a sercegést, szél a duruzsolást?

Tőled tanultak bőgni a szarvasok,
hangjaid hullámaira rendül a föld,
ha kell, allegro mozdulnak a kéreglemezek.

Te, aki nyelvet adtál a téli éjszakának,
miattad szökken Esz-mollban
vadász és préda vérében az adrenalin,
megírtad az örömtől felhevült vér
vörösen lüktető ódáját,
és megírtad a némaság
legádázabb rezdüléseit,
a hangközökbe zárt hiányt!

És most, látod, hiába transzponáltad
hangjegyekké a létezését, oldottad
nyelvvé az anyagot, mert a zene,
ez a nyughatatlan szerető
cserbenhagyott végül.

Saját fejedbe zárt a mindent
átívelő szimfóniád, sodorják
benned a belek, a pumpáló
vérerek. Zongorázni tanítottad
a mindenséget, s most műved
ránk hagyod, mert már

csak magadban hallhatod,
de többé át nem élheted.
Mert már csak angyalok
nyelvén szól hozzád a teremtés,
mely pulzáló némaság.

EGY ZENESZERZŐ PORTRÉJA

Ha elpuhul a dúr, a moll,
s két hang között meghajol
a borzas, fortissimo idő,
fehér szirmával kinő
hangok közül a holdvilág
– színfoltnyi szimfóniád.
A tiszta köz, a szeptimek,
tekinteted ki menti meg,
rettegésed ki érzi át,
hogyan elnémul szinesztéziád,
ha felsikít egy csorba kvint?
Újra hangolhatod megint,
a kezdőhang késő barokk.
Tűz kell ide, vasmarok.
Poklokig hallatszik át
az elburjánzó klasszikád.
De kié lesz az összhangzat,
ha partitúrád fölszaggat?
Vézsikoly ez, riadó,
ujjaidról hullik a hó,
jeges hangod rianó,
szilánkos fortepiano.
De írod, amíg írhatod,
s a nyolcadokból felragyog,
mint egy lassú moll akkord,
arcod: a gyűrött telehold.